

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 23. februar 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
De forenede sager C-115/16, C-118/16 og C-119/16	N Luxembourg 1 m.fl. (sag forelagt af Østre Landsret) Det bemærkes, at sagerne omhandler forskellige parter, og at de forelagte præjudicielle spørgsmål varierer fra sag til sag. Grundet de meget lange spørgsmål, er nedenstående et uddrag af de forelagte spørgsmål. 1. Skal artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF, jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4, fortolkes således, at et i en medlemsstat hjemmehørende selskab, der er omfattet af direktivets artikel 3, og som under omstændigheder som de i sagen foreliggende modtager renter fra et datterselskab i en anden medlemsstat, er "retmæssig ejer" af disse renter i direktivets forstand?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten	GA	01.03.18
De forenede sager C-116/16 og C-117/16	T Danmark m.fl. (sag forelagt af Østre Landsret) Det bemærkes, at sagerne omhandler forskellige parter, og at de forelagte præjudicielle spørgsmål varierer fra sag til sag. Grundet de meget lange spørgsmål, er nedenstående et uddrag af de forelagte spørgsmål. 1. Forudsætter en medlemsstats påberåbelse af direktivets artikel 1, stk. 2, om anvendelsen af interne bestemmelser, som er nødvendige for at hindre svig og misbrug, at den pågældende medlemsstat har	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten	GA	01.03.18

	vedtaget en specifik national bestemmelse til gennemførelse af direktivets artikel 1, stk. 2, eller at der i national ret findes almindelige bestemmelser eller grundsætninger om svig og misbrug, der kan fortolkes i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2?			
C-299/16	Z Danmark (sag forelagt af Østre Landsret) Sagen vedrører: 1. Skal artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF, jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4, fortolkes således, at et i en medlemsstat hjemmehørende selskab, der er omfattet af direktivets artikel 3, og som under omstændigheder som de i sagen foreliggende modtager renter fra et datterselskab i en anden medlemsstat, er "retmæssig ejer" af disse renter i direktivets forstand?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten	GA	01.03.18
C-230/17	Deha Altiner og Ravn (sag forelagt af Østre Landsret) Sagen vedrører: Er artikel 21 i Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde, jf. opholdsdirektivet analogt, til hinder for, at en medlemsstat nægter en tredjelandsstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat, og som er vendt tilbage til medlemsstaten efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed, en afledt opholdsret, hvis familiemedlemmet ikke indrejser eller indgiver ansøgning om opholdsret i naturlig forlængelse af unionsborgerens tilbagevenden?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Udlændingestyrelsen Kammeradvokaten	Mundtlig forhandling	07.03.18
C-239/17	Teglgård og Fløjstrupgård (sag forelagt af Østre Landsret) Sagen vedrører: 1. I en situation, hvor en landbruger ikke overholder de lovbestemte forvaltningskrav eller betingelserne for god landbrugs- og miljømæssig stand i et kalenderår, og der derfor skal ske nedsættelse af landbrugerens direkte betalinger, jf. artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1782/2003 sammenholdt med artikel 66, stk. 1, i Kommissionens forordning nr. 796/2004, skal støttenedsættelsen da beregnes på baggrund af landbrugerens direkte betalinger a. i det kalenderår, hvor den manglende overholdelse finder sted, eller b. i det (senere) kalenderår, hvor den manglende overholdelse fastslås/konstateres? 2. Er resultatet det samme i henhold til de efterfølgende regler i artikel 23, stk. 1, i Rådets forordning nr. 73/2009 sammenholdt med artikel 70, stk. 4 og stk. 8, litra a), i Kommissionens forordning nr. 1122/2009? 3. I en situation, hvor en landbruger ikke overholder de lovbestemte forvaltningskrav eller betingelserne for god landbrugs- og miljømæssig stand i 2007 og 2008, men den manglende overholdelse først fastslås/konstateres i 2011, er det da Rådetsforordning nr. 1782/2003 sammenholdt med Kommissionens	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Miljø- og Fødevarerministeriet	Mundtlig forhandling	15.03.18

	forordning nr. 796/2004, der finder anvendelse ved fastsættelsen af støttenedsættelsen, eller er det Rådets forordning nr. 73/2009 sammenholdt med Kommissionens forordning nr. 1122/2009, der finder anvendelse?			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-64/16	Associação Sindical dos Juizes Portugueses Sagen vedrører: I betragtning af de uforholdsmæssigt store underskud til ophør og den finansielle bistand, der er omfattet af de europæiske bestemmelser, skal da princippet om domstolenes uafhængighed, således som det følger af artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter 1 om grundlæggende rettigheder samt i Domstolens praksis, fortolkes således, at det er til hinder for de foranstaltninger til lønedsættelse, der anvendes på dommere i Portugal, fordi de pålægges ensidigt og varigt af andre myndigheder eller statsorganer, således som det følger af artikel 2 i lov 75/2014 af 12. september?	Udenrigsministeriet	Dom	27.02.18
C-135/16	Georgsmarienhütte e.a. Er Europa-Kommissionens afgørelse af 25. november 2014 (Commission Decision of 25.11.2014 on the aid scheme SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) [implemented by Germany for the support of renewable electricity and of energy-intensive users], C(2014)8786 final) i strid med Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, idet Kommissionen kvalificerer begrænsningen af EEG-afgiften som statsstøtte i henhold til artikel 107 TEUF?	Energistyrelsen	GA	27.02.18
C-266/16	Western Sahara Campaign UK Sagen vedrører: I Euro-Middelhavs-aftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Kongeriget Marokko på den anden side (EFT 2000 L 70, s. 2) (herefter »associeringsaftalen«), godkendt ved Kommissionens og Rådets afgørelse 2000/204/EFC 1, EKSF, er henvisningerne til »Marokko« i artikel 9, 17 og 94 samt protokol nr. 4 da alene henvisninger til Marokkos suveræne område som anerkendt af De Forenede Nationer og Den Europæiske Union (herefter »EU«) og er derfor til hinder for, at produkter, der stammer fra Vestsahara, toldfrit importeres til EU i medfør af associeringsaftalen? Såfremt produkter, der stammer fra Vestsahara, toldfrit kan importeres til EU i medfør af associeringsaftalen, er associeringsaftalen da gyldig, henset til kravet i artikel 3,	Udenrigsministeriet	Dom	27.02.18

	<p>stk. 5, i traktaten om Den Europæiske Union om at bidrage til overholdelse af folkeretten, herunder overholdelse af principperne i De Forenede Nationers pagt, og henset til, i hvilket omfang associeringsaftalen blev indgået til fordel for den saharaviske befolkning på deres vegne, i overensstemmelse med deres ønsker og/eller i samråd med deres anerkendte repræsentanter[?]</p> <p>Er fiskeripartnerskabsaftalen mellem EU og Kongeriget Marokko (som godkendt og gennemført ved Rådets forordning 764/2006 2 , Rådets afgørelse 2013/785/EU 3 og Rådets forordning 1270/2013 4) gyldig, henset til kravet i artikel 3, stk. 5, i traktaten om Den Europæiske Union om at bidrage til overholdelse af folkeretten, herunder overholdelse af principperne i De Forenede Nationers pagt, og henset til, i hvilket omfang fiskeripartnerskabsaftalen blev indgået til fordel for den saharaviske befolkning på deres vegne, i overensstemmelse med deres ønsker og/eller i samråd med deres anerkendte repræsentanter[?]</p> <p>Har [sagsøgeren] ret til at anfægte gyldigheden af EU-akter under henvisning til, at EU har krænket folkeretten, navnlig henset til: a. det forhold, at selv om [sagsøgeren] har søgsmålskompetence i henhold til national ret og kan anfægte EU-akters gyldighed, påstår virksomheden ikke at have rettigheder i henhold til EU-retten, og/eller b. princippet i sagen om monetært guld fjernet fra Rom i 1943 (ICJ Reports 1954), hvorefter Den Internationale Domstol ikke kan træffe afgørelser, som betvivler adfærden eller påvirker rettigheder hos en stat, som ikke er sagsøgt for Domstolen, og som ikke har samtykket i at være bundet af Domstolens afgørelser[?]</p>			
T-307/16	<p>CEE Bankwatch Network mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Den anfægtede afgørelse truffet af Kommissionen den 15. april 2016 med referencenummer Ref. GestDem nr. 2015/ 5877 erklæres ugyldig, og — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	27.02.18
C-577/16	<p>Trinseo Deutschland</p> <p>1) Skal artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet, sammenholdt med bilag I til dette direktiv, fortolkes således, at produktion af polymerer og navnlig polymeren polycarbonat i anlæg, hvor produktionskapaciteten er større end 100 tons/dag, er omfattet af den deri nævnte aktivitet med produktion af organiske kemikalier ved krakning, reforming, delvis eller fuld oxidering eller lignende processer? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Har driftslederen af et sådant anlæg ret til gratis tildeling af emissionskvoter i medfør af en direkte anvendelse af bestemmelserne i direktiv 2003/87/EF og Kommissionens afgørelse 2011/278/EU, hvis en gratis tildeling af</p>	Energistyrelsen	Dom	28.02.18

	emissionskvoter efter national ret ikke kommer i betragtning alene af den grund, at den pågældende medlemsstat ikke har optaget anlæg til produktion af polymerer under anvendelsesområdet for den nationale lov til gennemførelse af direktiv 2003/87/EF, og disse anlæg alene af denne grund ikke deltager i emissionshandelen?			
C-618/16	Prefeta Sagen vedrører: 1) Giver bilag XII i tiltrædelses-traktaten medlemsstaterne mulighed for at udelukke polske statsborgere fra rettighederne i henhold til forordningens artikel 7, stk. 2, og unionsborgerdirektivets artikel 7, stk. 3, såfremt arbejdstageren, selv om han havde opfyldt det [org. s. 9] nationale krav om registrering af hans lønnede beskæftigelse for sent, ikke endnu havde haft lønnet beskæftiget i en uafbrudt registreret periode på tolv måneder? 2) Såfremt svaret på det første spørgsmål er »nej«, kan en polsk statsborger arbejdstager under omstændighederne i det første spørgsmål da påberåbe sig unionsborgerdirektivets artikel 7, stk. 3, der omhandler bevarelse af status som arbejdstager?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	28.02.18
C-14/17	VAR Sagen vedrører: a) Principalt: Skal artikel 34, stk. 8, i direktiv 2004/17/EF fortolkes således, at de tilbudte produkters lighed med de originale skal godtgøres allerede i forbindelse med afgivelse af bud? b) Subsidiært, såfremt det foregående præjudicielle spørgsmål a) besvares benægtende: Hvordan kan man sikre overholdelsen af ligebehandlingsprincippet, princippet om upartiskhed, princippet om fri konkurrence og princippet om god forvaltningsskik samt retten til forsvar og overholdelse af kontradiktionsprincippet for de øvrige tilbudsgivere?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	28.02.18
C-15/17	Bosphorus Queen Shipping Sagen vedrører: 1. Skal udtrykket »kystlinjen eller kyststatens beslægtede interesser« i havretskonventionens artikel 220, stk. 6, henholdsvis udtrykket »kystlinje eller beslægtede interesser« i artikel 7, stk. 2, i direktiv 2005/35/EF fortolkes ud fra definitionen af udtrykket »[kyst eller] dermed forbundne interesser« i artikel II, nr. 4, i den internationale konvention af 1969 om indgriben på det åbne hav i tilfælde af olieforureningsulykker? 2. I henhold til definitionen i artikel II, nr. 4, litra c), i den i første spørgsmål nævnte konvention af 1969 betyder »forbundne interesser« bl.a. det berørte områdes trivsel, herunder bevaring af havets levende rigdomskilder og afvildtbestande. Gælder denne bestemmelse også for bevarelsen af de levende ressourcer samt dyre- og plantelivet i den eksklusive økonomiske zone, eller vedrører denne bestemmelse i konventionen kun bevarelsen af kystområdets interesser? 3. Dersom første spørgsmål besvares benægtende: Hvad betyder udtrykket »kystlinjen eller på kyststatens beslægtede interesser« i havrets-	Miljø- og Fødevareministeriet Søfartsstyrelsen Udenrigsministeriet	GA	28.02.18

	<p>konventionens artikel 220, stk. 6, henholdsvis udtrykket »kystlinje eller beslægtede interesser« i artikel 7, stk. 2, i direktiv 2005/35/EF? 4. Hvad betyder udtrykket »ressourcer i dens søterritorium eller i dens eksklusive økonomiske zone« som omhandlet i havretskonventionens artikel 220, stk. 6, og artikel 7, stk. 2, i direktiv 2005/35/EF? Skal levende ressourcer kun forstås som udnyttede arter, eller omfatter udtrykket også arter, som er knyttet til eller afhængige af udnyttede arter som omhandlet i havretskonventionens artikel 61, stk. 4, f.eks. plante- og dyrearter, som udnyttes som føde af de udnyttede arter? 5. Hvordan skal udtrykket »medført [...] trussel om« i havretskonventionens artikel 220, stk. 6, og artikel 7, stk. 2, i direktiv 2005/35/EF fastlægges? Skal truslen fastlægges ud fra det abstrakte begreb eller den konkrete risiko eller på anden måde? 6. Skal det ved vurderingen af de i havretskonventionens artikel 220, stk. 6, og artikel 7, stk. 2, i direktiv 2005/35/EF fastsatte betingelser for kyststatens kompetence lægges til grund, at den medførte betydelige skade eller truslen om betydelig skade er en mere alvorlig konsekvens end den medførte eller truende væsentlige forurening af havmiljøet som omhandlet i artikel 220, stk. 5? Hvordan skal den væsentlige forurening af havmiljøet defineres, og hvordan skal der tages hensyn til den ved vurderingen af den medførte eller truende betydelige skade? 7. Hvilke omstændigheder skal der tages hensyn til ved vurderingen af den medførte eller truende skade? Skal der ved vurderingen f.eks. tages hensyn til varigheden og den geografiske udstrækning af de negative virkninger, der kommer til udtryk i skader? Såfremt dette besvares bekræftende: Hvordan skal skaders varighed og udstrækning vurderes? 8. Direktiv 2005/35/EF er et minimumsdirektiv og er ikke til hinder for, at medlemsstaterne anvender strengere bestemmelser til bekæmpelse af forurening fra skibe i overensstemmelse med folkeretten (artikel 2). Gælder muligheden for at anvende strengere bestemmelser for direktivets artikel 7, stk. 2, som regulerer kyststatens kompetence til at gribe ind over for et skib på gennemsejling? 9. Kan Østersøområdet særlige geografiske og økologiske forhold samt dets sårbarhed tillægges betydning ved fortolkningen af de i havretskonventionens artikel 220, stk. 6, og i artikel 7, stk. 2, fastsatte betingelser for kyststatens kompetence? 10. Omfatter udtrykket »klart objektive bevis« i henhold til havretskonventionens artikel 220, stk. 6, og artikel 7, stk. 2, i direktiv 2005/35/EF foruden beviset for, at et skib har begået de overtrædelser, som de nævnte bestemmelser omhandler, også beviset for følgerne af udtømmingen? Hvilket bevis skal der forlanges for, at der foreligger trussel om betydelig skade på kystlinjen eller på kyststatens beslægtede interesser eller på nogen ressourcer i dens søterritorium eller i dens eksklusive økonomiske zone – f.eks. på fugle-</p>			
--	--	--	--	--

	og fiskebestandene samt havmiljøet i området? Betyder kravet om et klart objektivt bevis, at f.eks. vurderingen af den udtømte olies negative indvirkning på havmiljøet altid skal bero på konkrete undersøgelser og studier af konsekvenserne af den olieudtømning, der har fundet sted?			
C-27/17	<p>FlyLAL-Lithuanian Airlines</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal begrebet »det sted, hvor skadetilføjeisen er foregået« i artikel 5, nr. 3), i Bruxelles I-forordningen under omstændighederne i den foreliggende sag, fortolkes således, at det omhandler stedet for indgåelsen af de sagsøgte ulovlige aftale, der er i strid med artikel 82, litra c), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (artikel 102, litra c), TEUF), eller stedet, hvor de handlinger blev begået, hvorved den økonomiske fordel, der blev opnået ved denne aftale, blev udnyttet ved hjælp af underbudspriser (krydssubsidiering), når de konkurrerer med sagsøgeren på de samme relevante markeder? 2) Kan den skade (indkomsttab), som sagsøgeren har lidt som følge af de angivne ulovlige handlinger, som de sagsøgte har foretaget, anses som skadetilføjeise som omhandlet i artikel 5, nr. 3), i Bruxelles I-forordningen i den foreliggende sag? 3) Kan driften af en filial af Air Baltic Corporation i Republikken Litauen under omstændighederne i den foreliggende sag anses som drift af en filial som omhandlet i artikel 5, nr. 5), i Bruxelles I-forordningen?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	28.02.18
C-46/17	<p>John</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal § 5, stk. 1, i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse, der blev indgået den 18. marts 1999, og som er opført som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, der uden yderligere betingelser giver ansættelseskontraktens parter mulighed for ved aftale indgået under ansættelsen uden tidsmæssig begrænsning at udsætte det aftalte tidspunkt for ansættelsesforholdets ophør som følge af den normale pensionsalders indtræden, eventuelt også flere gange, alene af den grund, at arbejdstageren som følge af den normale pensionsalders indtræden har ret til alderspension? 2. Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende: Er den i første spørgsmål nævnte bestemmelse også uforenelig med rammeaftalens § 5, stk. 1, i forbindelse med den første udsættelse af ophørstidspunktet? 3. Skal artikel 1, artikel 2, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (direktiv 2000/78/EF) og/eller de generelle principper i</p>	Moderniseringsstyrelsen	Dom	28.02.18

	fællesskabsretten fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse, der uden yderligere betingelser giver ansættelseskontraktens parter mulighed for ved aftale indgået under ansættelsen uden tidsmæssig begrænsning at udsætte det aftalte tidspunkt for ansættelsesforholdets ophør som følge af den normale pensionsalders indtræden, eventuelt også flere gange, alene af den grund, at arbejdstageren som følge af pensionsalderens indtræden har ret til alderspension?			
C-117/17	<p>Comune di Castellbellino</p> <p>Sagen vedrører: – Er EU-retten (nærmere bestemt direktiv 2011/92/EU i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for vedtagelsen af de anfægtede bestemmelser) principielt til hinder for en lovgivning eller en national administrativ praksis, som gør det muligt at gennemføre en screening af, om det er nødvendigt at foretage en vurdering af indvirkningerne på miljøet, eller at gennemføre en VVM-undersøgelse, for så vidt angår projekter vedrørende anlæg, der allerede er opført på tidspunktet, hvor screeningen bliver gennemført, eller i modsat fald om EU-retten gør det muligt at tage hensyn til ekstraordinære omstændigheder, som gør det muligt at fravige det almindelige princip om, at en VVMundersøgelse efter sin art er forudgående? – Det ønskes nærmere bestemt oplyst, om en sådan fravigelse er begrundet, såfremt en ny forskrift fritager et bestemt projekt – som burde have været screenet i henhold til en national rets afgørelse, hvorved en tidligere gældende national bestemmelse om screeningfritagelse blev anset for forfatningsstridig, og/eller ikke måtte finde anvendelse – fra en VVM-undersøgelse.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	Dom	28.02.18
C-297/16	<p>CMVRO</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er EU-retten til hinder for nationale bestemmelser, som giver dyrlæger eneret til detailsalg og brug af økologiske produkter, antiparasitære midler til specialbrug og veterinærlægemidler? 2. Såfremt en sådan eneret er forenelig med EU-retten, er EU-retten da til hinder for, at en sådan eneret også vedrører de faciliteter, gennem hvilke salget heraf sker, således at disse faciliteter fortrinsvis eller udelukkende skal drives af en eller flere dyrlæger?</p>	Lægemiddelstyrelsen	Dom	01.03.18
C-9/17	<p>Tirkkonen</p> <p>Den forelæggende ret har besluttet at udsætte sagen og i henhold til artikel 267 TEUF forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål: Skal artikel 1, stk. 2, litra a), i udbudsdirektivet 2004/18/EF fortolkes således, at definitionen »offentlige kontrakter« som omhandlet i dette direktiv omfatter en kontraktordning, – hvorved en offentlig enhed har til hensigt at indhente tjenesteydelser på markedet for en på forhånd begrænset periode, idet den på de vilkår, som er anført i et udkast til rammekontrakt, der er vedlagt udbudsmaterialet, indgår kon-</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	01.03.18

	trakter med alle økonomiske aktører, som opfylder de i udbudsmaterialet fastlagte og særskilt anførte krav til den bydendes egnethed og den tilbudte tjenesteydelse og består en prøve, som er nærmere beskrevet i udbudsmaterialet, og – som ikke længere kan tiltrædes i kontraktens løbetid?			
T-316/15	<p>Den Polske Republik mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens afgørelse af 31. marts 2015 (meddelt under nr. C(2015) 2230) vedrørende afslag på økonomiske støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til det store projekt »Oprettelse af innovative tjenesteydelser i det fælles IBM-tjenesteydelsescentrum i Wrocław« som del af det operationelle program »Innovativ økonomi«, som er en del af strukturstøtten med formålet »Konvergens i Polen«, annulleres.</p> <p>Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Erhvervsministeriet	Dom	01.03.18
C-284/16	<p>Achmea</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er artikel 344 TEUF til hinder for anvendelsen af en bestemmelse i en bilateral investeringsbeskyttelsesaftale mellem EU-medlemsstater (en såkaldt unionsintern BIT), hvorefter en investor, som er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, i forbindelse med en tvist vedrørende investeringer i den anden kontraherende stat kan indlede en sag mod sidstnævnte ved en voldgiftsret, hvis investeringsbeskyttelsesaftalen er indgået før en af de kontraherende staters tiltrædelse af EU, men voldgiftssagen først skal indledes derefter? Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: 2. Er artikel 267 TEUF til hinder for anvendelsen af en sådan bestemmelse? Såfremt første og andet spørgsmål besvares benægtende: 3. Er artikel 18, stk. 1, TEUF under de i første spørgsmål beskrevne omstændigheder til hinder for en sådan bestemmelse?</p>	Finanstilsynet	Dom	06.03.18
C-579/16 P	<p>Fih Holding og Fih Erhvervsbank mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Sjette Afdeling) af 15. september 2016, meddelt til Kommissionen den 16. september 2016, i sag T-386/14, Fih Holding og Fih Erhvervsbank mod Kommissionen, ophæves. — Domstolen træffer selv afgørelse i første instans, og søgsmålet forkastes som retligt ugrundet, og — Indstævnte og sagsøgere i første instans tilpligtes at betale omkostningerne. Subsidiært nedlægges påstand om: — Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Sjette Afdeling) af 15. september 2016, meddelt til Kommissionen den 16. september 2016, i sag T-386/14, Fih Holding og Fih Erhvervsbank mod Kommissionen, ophæves, og — Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling af det andet anbringende, der blev gjort gældende i første instans. — Afgørelsen om sagens</p>	Erhvervsministeriet	Dom	06.03.18

	omkostninger i første instans og under appellsagen udsættes.			
Forenede sager C-274/16, C-447/16 og C-448/16	<p>Flightright, Becker, Barkan m.fl</p> <p>C-274/16, Flightright m.fl. vedrører: Skal ankomststedet for den anden delstrækning i forbindelse med en persontransport med en flyforbindelse, som består af to flyvninger uden nævneværdigt ophold i omstigningslufthavnen, betragtes som opfyldelsessted i henhold til artikel 7, nr. 1), litra a), i forordning (EU) nr. 1215/2012 1 , hvis søgsmålet er rettet mod det transporterende luftfartsselskab for den første delstrækning, hvor uregelmæssigheden fandt sted, og et andet luftfartsselskab gennemførte transporten på den anden delstrækning?</p> <p>C-447/16, Becker vedrører: Skal afgangsstedet for den første delstrækning i forbindelse med en passagertransport med to flyvninger uden nævneværdigt ophold i omstigningslufthavnen også betragtes som opfyldelsessted i henhold til artikel 5, nr. 1), litra b), andet led, i forordning (EF) nr. 44/2001 1 , hvis det krav om kompensation i henhold til artikel 7 i forordning (EF) nr. 261/2004 2 , som gøres gældende med søgsmålet, støttes på en forstyrrelse, som er indtrådt på den anden delstrækning, og søgsmålet er rettet mod kontrahenten for transportkontrakten, som ganske vist er transporterende luftfartsselskab for den anden flyvning, men ikke for den første flyvning?</p> <p>C-448/16, Barkan m.fl. vedrører: Skal artikel 5, nr. 1, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 1 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at begrebet »sager om kontraktforhold« også omfatter et krav på kompensation i henhold til artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved afløsning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91, som gøres gældende over for et transporterende luftfartsselskab, som ikke er den pågældende passagers kontrahent?</p> <p>Dersom artikel 5, nr. 1, i forordning (EF) nr. 44/2001 finder anvendelse: Skal passagerens endelige bestemmelsessted i forbindelse med en passagertransport med to flyvninger uden nævneværdigt ophold i omstigningslufthavnen også betragtes som opfyldelsessted i henhold til artikel 5, nr. 1), litra b), andet led, i forordning (EF) nr. 44/2001, hvis det krav om kompensation i henhold til artikel 7 i forordning (EF) nr. 261/2004, som gøres gældende med søgsmålet, støttes på en forstyrrelse, som er indtrådt på den første delstrækning, og søgsmålet er rettet mod det transporterende luftfartsselskab for den første flyvning, som ikke er kontrahenten</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	07.03.18

	for transportkontrakten?			
C-1/17	<p>Petronas Lubricants</p> <p>1) Kan en arbejdsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, og som (i medfør af artikel 19 i forordning nr. 44/2001) er blevet sagsøgt af en tidligere ansat ved retterne i den medlemsstat, på hvis område arbejdsgiveren har bopæl, i overensstemmelse med forordningens artikel 20, stk. 2, fremsætte et modkrav mod arbejdstageren ved den ret, der behandler hovedkravet? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, har den ret, der behandler hovedkravet, da fortsat kompetence i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 44/2001, selv om det af arbejdsgiveren fremsatte modkrav vedrører et tilgodehavende, som oprindeligt ikke tilhørte arbejdsgiveren, men en anden person (der på samme tid er arbejdsgiver for samme arbejdstager i en parallel ansættelsesaftale), og modkravet er baseret på en aftale om overdragelse af tilgodehavendet, der blev indgået mellem arbejdsgiveren og den oprindelige ejer af tilgodehavendet på et senere tidspunkt end arbejdstagerens fremsættelse af hovedkravet?</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	07.03.18
C-494/16	<p>Santoro</p> <p>Sagen vedrører: 1) Udgør tilkendelsen af en erstatning på mellem 2,5 og 12 månedslønninger for den seneste fulde månedsløn (artikel 32, stk. 5, i lov nr. 183/2010) til den offentligt ansatte, som er blevet udsat for en ulovlig forlængelse af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, idet vedkommende kun kan opnå fuld erstatning for skaden ved at bevise at være gået glip af andre beskæftigelsesmuligheder eller ved at bevise, at vedkommende i tilfælde af afholdelse af en almindelig udvælgelsesprøve ville være blevet udvalgt, en tilsvarende og effektiv foranstaltning i den forstand, som fremgår af Domstolens afgørelser i de forenede sager C-22/13, [C-61/13 – C-63/13 og C-418/13], Mascolo [m.fl.], og i sag C-53/04, Marrosu? 2) Skal ækvivalensprincippet, hvortil EU-Domstolen har henvist i (bl.a.) de ovennævnte afgørelser, fortolkes således, at såfremt medlemsstaten vælger ikke at anvende omdannelsen af ansættelsesforholdet (anerkendt i den private sektor) i den offentlige sektor, skal medlemsstaten under alle omstændigheder garantere arbejdstageren den samme fordel, eventuelt i form af en erstatning for den skade, som nødvendigvis svarer til værdien af den tidsbegrænsede ansættelse?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	07.03.18
C-560/16	<p>E.ON Czech Holding</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 22, nr. 2), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (herefter »Bruxelles I forordningen «) fortolkes således, at den også omfatter retsforhandlinger om efterprøvelse af rimeligheden af</p>	Erhvervsministeriet Finanstilsynet	Dom	07.03.18

	<p>det vederlag, som en hovedaktionær skal betale, svarende til kapitalandelenes værdi, til de tidligere ejere af disse kapitalandele, der blev overdraget som følge af en beslutning truffet på et aktieselskabs generalforsamling om tvungen overdragelse af de øvrige kapitalandele til hovedaktionæren (også kendt som »tvangsindløsning«), når den på aktieselskabets generalforsamling truffne beslutning fastsætter beløbet for et rimeligt vederlag, der er bindende for hovedaktionæren og for selskabet i henhold til de ydede rettigheder samt over for de øvrige ejere af kapitalandele? 2. Såfremt svaret på ovenstående spørgsmål er benægtende, skal Bruxelles I-forordningens artikel 5, nr. 1), litra a), da fortolkes således, at den også omfatter retsforhandlinger om efterprøvelse af rimeligheden af det i ovenstående spørgsmål beskrevne vederlag? 3. Såfremt svaret på begge de ovenstående spørgsmål er benægtende, skal Bruxelles I-forordningens artikel 5, nr. 3), da fortolkes således, at den også omfatter retsforhandlinger om efterprøvelse af rimeligheden af det i det første spørgsmål beskrevne vederlag?</p>			
C-651/16	<p>DW</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 45, stk. 1 og 2, TEUF fortolkes således, at de ikke er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat som den i hovedsagen omhandlede, som med henblik på fastlæggelsen af størrelsen af en moderskabsydelse ikke udelukker de måneder, hvor den pågældende har arbejdet ved en EU-institution og været dækket af De Europæiske Fællesskabers fælles sygeforsikringsordning, fra den periode på 12 måneder, som skal tages i betragtning ved beregningen af det gennemsnitlige bidragsgrundlag, men, under hensyn til, at den pågældende ikke var forsikret i Letland i nævnte periode, ligestiller hendes indtægter med det gennemsnitlige bidragsgrundlag i staten, hvilket kan reducere den moderskabsydelse, som hun tildeles, betydeligt i sammenligning med det mulige beløb, den pågældende kunne have oppebåret, hvis hun i den periode, der tages i betragtning ved beregningen, ikke havde arbejdet ved en EU-institution, men havde været beskæftiget i Letland?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet</p>	Dom	07.03.18
C-103/17	<p>Messer France</p> <p>Sagen vedrører: »1) Når en medlemsstat efter ikrafttrædelsen af direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 i første omgang ikke har vedtaget nogen bestemmelser med henblik på indførelse af en punktafgift af elforbruget, men har opretholdt en indirekte afgift af dette forbrug indført på et tidligere tidspunkt, og lokale skatter: – skal den pågældende afgifts forenelighed med direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 og direktivet af 27. oktober 2003 da vurderes på grundlag af de i artikel 3, stk. 2, i direktivet af 25. februar 1992 opstillede</p>	Energistyrelsen	GA	07.03.18

	<p>krav om en »anden form for indirekte beskatning«, nemlig forfølgelse af et eller flere særlige formål og overholdelse af visse beskatningsregler, der finder anvendelse på punktafgiften eller momsens? – eller er det kun muligt at opretholde en »anden form for indirekte beskatning«, når der findes en harmoniseret punktafgift, og kan det pågældende bidrag i dette tilfælde betragtes som en sådan punktafgift, hvis forenelighed med disse to direktiver så skulle bedømmes på grundlag af alle de i de nævnte direktiver opstillede harmoniseringsregler? 2) Skal et bidrag beregnet på grundlag af det offentlige elforbrug, der allokeres dels til finansiering af de udgifter, der er forbundet med produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder og kraft-varmeproduktion, dels til gennemførelse af en geografisk takstudligning og en nedsættelse af elpriserne for fattige husstande, anses for at forfølge særlige formål i henhold til artikel 3, stk. 2, i direktivet af 25. februar 1992, der er gengivet i artikel 1, stk. 2, i direktivet af 16. december 2008? 3) Såfremt kun nogle af de formål, der forfølges, kan betegnes som særlige i henhold til disse bestemmelser, har bidragyderne så alligevel krav på en fuldstændig tilbagebetaling af det omtvistede bidrag eller kun på en delvis tilbagebetaling afhængigt af, hvor stor en del af de samlede udgifter, som bidraget finansierer, der udgøres af udgifter, der ikke svarer til særlige formål? 4) Såfremt det på baggrund af besvarelsen af de foregående spørgsmål antages, at bidragsordningen til den offentlige elektricitetsforsyning er helt eller delvist uforenelig med afgiftsreglerne for elektricitet i EU-retten, skal artikel 18, stk. 10, andet afsnit, i direktivet af 27. oktober 2003 da fortolkes således, at overholdelse af de minimumstakster, der er fastsat i nævnte direktiv, frem til den 1. januar 2009 var den eneste forpligtelse, der påhvilede Frankrig?»</p>			
C-246/17	<p>Diallo</p> <p>Sagen vedrører [uddrag]: 1) Skal artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område fortolkes således, at den kræver, at en afgørelse om tildeling af opholdsret skal træffes og meddeles inden for en frist på seks måneder, eller at afgørelsen træffes inden for denne frist, men meddeles på et senere tidspunkt? Såfremt en sådan afgørelse kan meddeles på et senere tidspunkt, inden for hvilken frist skal denne meddelelse da ske? 2) Skal artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, sammenholdt med dette direktivs artikel 5, artikel 5, stk. 4, i direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring og artikel 7,</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	07.03.18

	<p>20, 21 og 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes og anvendes således, at den afgørelse, der træffes på dette grundlag, blot skal træffes inden for den frist på seks måneder, der er fastsat i denne artikel, og at der således ikke er givet en frist for meddelelsen af denne afgørelse og heller ikke på nogen måde er fastsat bestemmelse om, hvilken betydning det har for retten til ophold, at denne meddelelse først sker efter udløbet af denne frist? 3) Er effektivitetsprincippet med henblik på at sikre effektiviteten af retten til ophold for et familiemedlem til en unionsborger til hinder for, at den nationale myndighed, efter at en afgørelse om opholdsret er blevet annulleret, på ny får en frist på fulde seks måneder, som den er tillagt ved artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, hvilken frist råder den nationale myndighed da over, efter at dens afgørelse om afslag på tildeling af opholdsret er blevet annulleret?</p> <p>[...]</p>			
C-395/16	<p>DOCERAM</p> <p>1. Foreligger der også en teknisk bestemt karakter, der udelukker beskyttelse, som omhandlet i artikel 8, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design (EFT L 003/2003, s. 1) i de tilfælde, hvor den formgivningsmæssige virkning ingen betydning har for produktets design, men produktets (tekniske) funktionalitet er den eneste faktor, der bestemmer designet? 2. Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende: Ud fra hvilket synspunkt skal det vurderes, om de enkelte formgivningselementer ved et produkt udelukkende er valgt på grundlag af funktionalitetsbetragtninger? Er en »objektiv iagttagelse« afgørende, og i bekræftende fald, hvordan skal denne defineres?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	08.03.18
C-384/16	<p>European Union Copper Task Force mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 27. april 2016 i sag T-310/15, European Copper Task Force mod Europa-Kommissionen, annulleres. — Det fastslås, at det af European Copper Task Force anlagte annullationssøgsmål mod Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/408 kan antages til realitetsbehandling. — Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	13.03.18
C-52/17	<p>VTB Bank (Austria)</p> <p>1. Finder afledte EU-retlige bestemmelser (navnlig</p>	Finanstilsynet	GA	13.03.18

	<p>f.eks. artikel 64 eller 65, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26.6.2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF, EUT L 176/338 af 27.6.2013) anvendelse på myndighedens pålæggelse af renter i henhold til en medlemsstats lovbestemmelse, hvorefter et kreditinstitut i tilfælde af overskridelse af grænsen for store eksponeringer i henhold til artikel 395, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om [org. s. 2] tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 skal pålægges renter på to procent af overskridelsen af grænsen for store eksponeringer, beregnet pr. år, i 30 dage? 2. Er EU-retten (navnlig artikel 395, stk. 1 og stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26.6.2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012, [udelades], som ændret ved berigtigelse EUT L 321/6 af 30.11.2013) til hinder for en national bestemmelse som den, der fandtes i § 97, stk. 1, nr. 4, i Bankwesengesetz (lov om bankvirksomhed, som affattet ved BGBl. I, nr. 532/2014), såfremt der pålægges (udlignings)renter ved overtrædelse af artikel 395, stk. 1, selv om betingelserne i undtagelsesbestemmelsen i artikel 395, stk. 5, er opfyldt? 3. Skal artikel 48, stk. 3, i Den Europæiske Centralbanks forordning (EU) nr. 468/2014 (ECB/2014/17) (SSM-rammeforordningen) fortolkes således, at der foreligger en »formelt indledt tilsynsprocedure«, allerede når en virksomhed afgiver en indberetning til tilsynsmyndigheden, eller kan det anses for en »formelt indledt tilsynsprocedure«, at tilsynsmyndigheden i en parallel sag om lignende overtrædelser i tidligere perioder allerede har vedtaget en afgørelse?</p>			
C-482/16	<p>Stollwitzer</p> <p>1) Skal EU-retten i sin nuværende form, navnlig det generelle EU-retlige ligebehandlingsprincip, det generelle princip om forbud mod diskriminering på grundlag af alder som omhandlet i artikel 6, stk. 3, TEU og artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, forbuddet mod forskelsbehandling for så vidt angår arbejdskraftens frie bevægelighed som omhandlet i artikel 45 TEUF og Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som den i hovedsagen omtvistede, som for at afhjælpe en af Den Europæiske Unions Domstol i afgørelsen Gotthard Starjakob fastslået forskelsbehandling på grundlag af alder (nemlig manglende</p>	<p>Beskæftigelsesministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Moderniseringsstyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>14.03.18</p>

	<p>medregning af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år for ÖBBansatte) ganske vist for en lille del af de ÖBB-ansatte, som blev forskelsbehandlet efter den gamle ordning, tager hensyn til tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år (dog kun tjenesteperioder, som objektivt er tilbagelagt hos ÖBB og sammenlignelige offentlige jernbaneinfrastruktur og/eller jernbanetrafikvirksomheder i EU, EØS og lande, som er tilknyttet EU gennem associerings- og/eller mobilitetsaftaler), men for den overvejende del af de oprindeligt forskelsbehandlede ÖBB-ansatte imidlertid ikke medregner alle andre tjenesteperioder tilbagelagt før det fyldte 18. år, navnlig heller ikke tjenesteperioder, som sætter de pågældende ÖBB-ansatte i stand til bedre at varetage deres arbejde, f.eks. tjenesteperioder hos private og andre offentlige trafikskaber og/eller infrastrukturvirksomheder, som fremstiller, sælger eller servicere den af arbejdsgiveren anvendte infrastruktur (rullende materiel, skinneanlæg, ledningsanlæg, elektriske og elektroniske anlæg, sikringsystemer, banegårdsanlæg og lignende) eller virksomheder, som kan sidestilles hermed, og dermed i praksis for langt størstedelen af de ÖBB-ansatte, som var berørt af den diskriminerende gamle ordning, endeligt fastsætter en forskelsbehandling på grundlag af alder? 2) Realiserer en medlemsstat, som er ene-ejer af en jernbanetrafikvirksomhed og faktisk arbejdsgiver for de ansatte i denne virksomhed, og som af rent fiskale årsager ved lovændringer i 2011 og 2015 med tilbagevirkende kraft forsøger at fjerne disse ansattes EU-retlige krav på efterbetaling af løn som følge af diskriminering bl.a. på grundlag af alder, som er fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i flere afgørelser (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob), og som også er anerkendt i flere nationale domstolsafgørelser, bl.a. også afgørelser afsagt af Oberster Gerichtshof (8 ObA 11/15y), de af Domstolen i dennes retspraksis opstillede betingelser for den pågældende medlemsstats EU-retlige hæftelse, navnlig en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af EU-retten, bl.a. artikel 2, stk. 1, sammenholdt med artikel 1 i direktiv 2000/78/EF, som er fortolket ved flere afgørelser afsagt af Domstolen (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob)?</p>			
C-557/16	<p>Astellas Pharma</p> <p>1. Skal artikel 28, stk. 5, og artikel 29, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler fortolkes således, at den berørte medlemsstats kompetente myndighed ved udstedelsen af den nationale markedsføringstilladelse for et generisk lægemiddel i den decentraliserede tilladelsesprocedure i henhold til direktivets artikel 28, stk. 3, ikke har nogen selvstændig beføjelse til at undersøge, hvornår databeskyttelsesperi-</p>	Lægemiddelstyrelsen	Dom	14.03.18

	<p>oden for referencelægemedlet begynder at løbe? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares med, at den pågældende medlemsstats kompetente myndighed ved udstedelsen af den nationale markedsføringstilladelse ikke har nogen selvstændig beføjelse til at undersøge, hvornår databeskyttelsesperioden for referencelægemedlet begynder at løbe:– Skal en ret i den pågældende medlemsstat på trods heraf undersøge, hvornår databeskyttelsesperioden for referencelægemedlet begynder at løbe, hvis indehaveren af markedsføringstilladelsen for referencelægemedlet gør indsigelse, eller gælder den samme begrænsning for retten som for medlemsstatens myndighed?– Hvordan sikres indehaveren af markedsføringstilladelsen for referencelægemedlet i et sådant tilfælde adgang til effektive retsmidler ved den pågældende nationale ret i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 10 i direktiv 2001/83 med hensyn til databeskyttelsen?– Omfatter retsmidlerne vedrørende retten til en effektiv domstolsbeskyttelse en forpligtelse for den nationale ret til at undersøge, om den oprindelige markedsføringstilladelse, der er udstedt i andre medlemsstater, er givet i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 2001/83?</p>			
<p>Forenede sager T-533/15 og T-264/16</p>	<p>Korea National Insurance Corporation Zweigniederlassung Deutschland m.fl. mod Rådet og Kommissionen</p> <p>Rådets afgørelse (FUSP) 2015/1066 af 2. juli 2015 om ændring af afgørelse 2013/183/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea (EUT L 174, s. 25) og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/1062 af 2. juli 2015 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 329/2007 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea (EUT L 174, s. 16) annulleres, for så vidt som disse foranstaltninger opfører sagsøgerne i bilag V. Europa-Kommissionen og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p> <p>Korea National Insurance mod Rådet og Kommissionen</p> <p>Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/475 af 31. marts 2016 om ændring af afgørelse 2013/183/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/659 af 27. april 2016 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 329/2007 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea annulleres, for så vidt som disse foranstaltninger opfører sagsøgeren i bilag V til Rådets forordning (EF) 329/2007 og i bilag II til afgørelse 2013/183/FUSP.</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union og Europa-</p>	<p>Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>14.03.18</p>

	Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
T-33/16	<p>TestBioTech mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold. — Kommissionens afgørelse af 16. november 2015 om afslag på sagsøgerens anmodning om intern prøvelse af Kommissionens gennemførelsesafgørelser (EU) 2015/686 (1), (EU) 2015/696 (2) og (EU) 2015/698 (3) af 24. april 2015, som meddeler tre tilladelser til markedsføring i henhold til forordning (EF) nr. 1829/2003 (4) (»GM-forordningen«) til Monsanto eller Pioneer af deres genetisk modificerede sojabønner MON 87769, MON 87705 og/eller 305423, annulleres.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger.</p> <p>— Der træffes sådanne foranstaltninger, der måtte findes fornødne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	14.03.18
C-256/16	<p>Deichmann</p> <p>Er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/223 af 17. februar 2016 om fastlæggelse af en procedure for vurdering af en række anmodninger om markedsøkonomisk behandling og individuel behandling fra eksporterende producenter i Kina og Vietnam og om gennemførelse af Domstolens dom i de forenede sager C-659/13 og C-34/14 gyldig?</p>	Erhvervsstyrelsen SKAT	Dom	15.03.18
C-89/17	<p>Banger</p> <p>1) Skal principperne i Domstolens dom af 7. juli 1992, <i>The Queen mod Immigration Appeal Tribunal og Surinder Singh, ex parte: Secretary of State for the Home Department</i> (C-370/90, EU:C:1992:296), fortolkes således, at en medlemsstat skal udstede eller alternativt lette meddelelsen af en opholdstilladelse til en tredjelandstatsborger, der er ugift partner til en unionsborger, der har udøvet sin traktatfæstede ret til fri bevægelighed til at arbejde i en anden medlemsstat, og som vender tilbage med denne partner til den medlemsstat, hvor personen er statsborger? 2) Er der alternativt et krav om at udstede eller alternativt lette meddelelsen af denne opholdstilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (»direktiv 2004/38«)? 3) Såfremt en afgørelse om at give afslag på en opholdstilladelse ikke træffes på grundlag af en grundig undersøgelse af ansøgerens personlige omstændigheder og ikke er tilstrækkeligt begrundet, er en sådan afgørelse da ulovlig, idet den overtræder artikel 3, stk. 2, i direktiv 2004/38? 4) Er en national retsforordning, der hindrer, at en afgørelse om afslag på at udstede et opholdskort til en person, der gør gældende, at den pågældende er et</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	15.03.18

	udvidet familiemedlem, kan påklages til en ret, i overensstemmelse med direktiv 2004/38?			
T-507/15	<p>Polen mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2015/1119 af 22. juni 2015 (meddelt under nummer C(2015) 4076) om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT L 182, s. 39) annulleres, for så vidt som udgifter på 142 446,05 EUR og 55 375 053,74 EUR, som Republikken Polens godkendte betalingsorgan har afholdt, i denne afgørelse udelukkes fra EU-finansiering.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	15.03.18
T-211/16	<p>Cavro Distillerie m.fl. mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Appellen antages til realitetsbehandling. — Artikel 1 i Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/176 af 9. februar 2016 om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af vinsyre med oprindelse i Folkerepublikken Kina og produceret af Hangzhou Bioking Biochemical Engineering Co., Ltd annulleres grundet de åbenbare fejlbedømmelser af de faktiske og retlige omstændigheder, foranstaltningen er behæftet med, og grundet tilsidesættelser af artikel 3, stk. 2, 3 og 5, og artikel 17, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab.</p> <p>— Sagsøgte og enhver intervenient tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger.</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	15.03.18